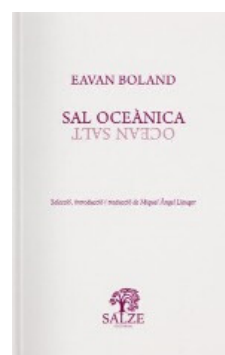

La tímidesa de la llum atlàntica

PUBLICAT PER [BEGONYA MEZQUITA](#) • 1 DE JUNY DE 2022

Aquesta dona nascuda a Dublín l'any 1944 va viure la poesia com un autèntic alliberament. Tancada a casa la major part del temps, envoltada d'afers domèstics i homes que ocupaven l'espai públic, va trobar en la música de les paraules l'equilibri entre l'orgull de sentir-se irlandesa i el menyspreu que la seua pàtria li provocava. Mestressa de versos, podia abordar temes com la maternitat, el sexe, el matrimoni, la menstruació, tot de problemes reals, propers i quotidians, però sobretot, podia —perque volia— deslliurar-se de l'ombra a què estava sotmesa i mostrar el seu talent en primera persona, gran i forta com era, hereva del foc i de l'aigua, de l'aire i de la terra, de tota la vida. Si Yeats —i també Heaney— comparaven la figura de la dona amb una Helena de Troia capaç d'incendiar una pàtria, o amb una antiga reina cèltica —una *Bog Queen*— protagonista d'aquella mitològica història de boscos i pantans, Boland en recull el testimoni i l'afegeix al resum de derrotes del seu país i de la seua gent, sobretot la gent del poble. I ho fa amb els ulls ben oberts —i ofesos— mentre acotxa una de les seues filles al ritme de les lletres antigues d'una cançó. Cada poema d'Eavan Boland fa nàixer un món. Començaríem a viure des del no-res amb la lectura dels seus poemes "ordinaris" no gens convencionals, fins i tot en contra de la tradició —la romàntica, per exemple— i compartiríem amb ella l'orgull d'una llengua pròpia, un paisatge i una casa. La dona que accepta la llum atlàntica i s'hi extravia com el viatger, com el pescador de canya en una posta de sol d'un mes de maig esmolat i tímida, decideix que és arribada l'hora de fer-se preguntes després d'anys i anys de soroll i de desglaç. Boland és el dolor compartit de la història d'Irlanda, el camí d'un calvari fosc, el testimoni dels morts i la sensació de fer tard, d'haver fet tard sempre, ofegada entre les llàgrimes i les esquerdes del temps.

Eavan Boland, *Sal oceànica*. Traducció de Miquel Àngel Llauger. Salze Editorial, Castelló de la Plana, 2022

Derrotada entre els derrotats, la dona irlandesa hereta el pes ferixuc de la colonització i les absències, s'identifica amb l'ésser invisible i recupera la veu feta crit de la gent corrent, desvela els misteris del poble silenciats i reclama, a través de les seues imatges, la llibertat d'una terra perduda. L'*Irishness* —que Llauger tradueix com Irlandesitat— el sentiment d'identitat i de pertinença, posa en boca de Boland un vocabulari que recupera el sentit del seu nacionalisme, l'encaixa en el llegat poètic i feminista. Una dona com una pàtria. Violada per l'opressor, com en els versos de Seamus Heaney (*And I am still imperially / Male, leaving you with pain*) pressionada pel catolicisme (fins el 1975, 50 anys després de convertir-se en República, havies de renunciar a la fe protestant si volies matricular-te en el Trinity College) la dona irlandesa ha estat arraconada durant massa anys. Aquesta antologia poètica ens regala la possibilitat de llegir en català Eavan Boland, que va morir als 75 anys en un país de mites i de camins perduts, d'invasions i de silencis, de lluita i de bellesa, com els seus versos.

HEROIC

Sexe i història. I pell i os.
I l'opressió d'una tarda de diumenge.
Les campanes cridaven els fidels a la devoció.

Jo encara anava a escola i estava sola.
I caminava i caminava i em protegia de la pluja.

El patriota estava fet de pedra xopa.
Els llavis encara parlaven. L'arma
que portava acabava de matar algú.

Vaig alçar la vista. I el vaig tornar a mirar.
Ell mirava més enllà de mi sense comprendre.

Vaig moure els llavis i em vaig demanar quin gust
faria la pluja si tingués la llengua de pedra.
I vaig desitjar tenir-l'hi. I vaig mormolar de manera
que només em sentís ell. *Fes-me una heroïna.*

Etiquetes: [anglès](#) [poesia](#) [Salze Editorial](#)